

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

כבוד השופטת רחלי טיקטין עדולם

בפני

תובעים

1. XXX

2. XXX

3. (XXXקטין)

ע"י ב"כ עוה"ד אדיר עומרי און ועו"ד אדגרד בנאגוייב

נגד

נתבע

XXX

ע"י ב"כ עוה"ד גל קריכלי

פסק דין

לפניי תביעת לשון הרע ופגיעה בפרטיות, בגין פרסום תמונות של קטין בליווי מלל, בקבוצת וואטסאפ של הורים לילדים בגן.

רקע ועובדות שאינן שנויות במחלוקת

1. התובעים 1-2 הינם הוריו של הנתבע 3, שהיה בזמנים הרלוונטיים לתביעה פעוט כבן שנתיים (להלן: "הקטין").
הקטין שהה בזמנים הרלוונטיים לתביעה במסגרת החינוכית - גן הילדים "XXX" שב - XXX (להלן: "הגן").
2. הנתבע הינו אב לילד, שהיה בזמנים הרלוונטיים לתביעה גם כן פעוט כבן שנתיים, ושהה אף הוא באותו הגן (להלן: "בנו של הנתבע"). אשתו של הנתבע היא הגב' XXX (להלן: "XXX" או "אשתו של הנתבע").
3. בזמנים הרלוונטיים לתביעה, הייתה הגב' XXX הבעלים של הגן (להלן: "בעלת הגן"). הגב' XXX הייתה מנהלת הגן (להלן: "מנהלת הגן"). הגב' XXX הייתה הגננת הישירה של הילדים נשוא התביעה (להלן: "הגננת הישירה").
4. בגן היו מותקנות מצלמות אבטחה, ולהורי הגן הייתה גישה לצפייה "און ליין" במצלמות.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

5. ביום 24.11.19 פרסמו הנתבע ואשתו, בקבוצת וואטסאפ של הורי הגן, הקרויה: "XXX" (להלן: **"קבוצת הוואטסאפ"**), 5 תמונות של הקטין, כאשר לתמונות נוספו גם אמירות בנוגע לקטין, כפי שיפורט להלן:

בשעה 14:39 פרסם הנתבע תמונה 1, בה נראה הקטין עומד מאחורי בנו ואוחז בכתפיו, התמונה נערכה ע"י הנתבע כך שסומן חץ אדום לכיוונו של הקטין. לתמונה נוספו הדברים הבאים: **"שלום לכולם, ההורים של ילד חדש נמצאים בקבוצה? אנא תענו לי בפרטי"**.

מיד לאחר מכן, פרסם הנתבע תמונה 2, בה נראה הקטין במקום אחר, עומד מאחורי בנו ואוחז בכתפיו, כאשר גם בתמונה זו סומן חץ אדום לכיוונו של הקטין.

בשעה 14:40, פרסמה אשתו של הנתבע, תמונה 3, מהזדמנות אחרת, בה נראה הקטין גם כן עומד מאחורי בנה ואוחז בכתפיו, וכן תמונה 4 באותו המצב, במקום אחר. עוד פרסמה מיד, תמונה 5, בה עומד הקטין מול בנה, ללא כל מגע ביניהם, כאשר אחת הגנות / הסייעות, רוכנת לעברם.

6. אין מחלוקת כי התמונות כולן צולמו מתוך מצלמות האבטחה, באותו היום - 24.11.19, ע"י הנתבע / ע"י אשתו.

7. בשעה 14:41, בהמשך לתמונות הנ"ל, הגיבה אחת האימהות לאשתו של הנתבע: **"אני חושבת שאת צריכה לפנות ל XXX (מנהלת הגן – הערת הח"מ) ולבקש ממנה את הטלפון באופן פרטי"**. הורה נוסף הגיב באותה שעה: **"נראה לי אוהב אותו"**.

בשעה 14:42, בהמשך לתגובות הנ"ל, השיב הנתבע: **"XXX (מנהלת הגן – הערת הח"מ) אומרת שהם מטפלות במה שהוא עושה, הוא מתריד ילד הרבה קטן עליו"** (הטעויות במקור. ההדגשות אינן במקור – הערת הח"מ).

בשעה 14:43 הגיבו שני הורים, כדלקמן: **"לא בהכרח מטריד! יכול להיות שרק רוצה לשחק ולא יודע איך לגשת"**; **"איך אפשר להגיד לילד לא לגעת בילד אחר? המטפלת צריכה לשים לב יותר לילדים ולהפריד ביניהם"**; **"תפקיד המטפלות להשתלט על זה"**. בשעה 14:45 הגיב הנתבע לדברים אלו, כדלקמן: **"זה לא נראה משחק, מפיל ילד על הרצפה כל היום גם תופס בצוואר, חייבים תגובה מיידית..."** (הטעויות במקור. ההדגשות אינן במקור – הערת הח"מ).

לדברים הנ"ל הגיבה אחת האימהות, כדלקמן: **"קודם כל תרגע! אף אחד לא מטריד אף אחד!!!! אלה ילדים מאוד קטנים וצעירים... זה לא נראה שהילד סובל או מתפתל אז במקום לעשות שיימינג לפעוט... תפנה לצוות הטיפולי ואל תצלם מסך ותשלח בקבוצה"**.

בשעה 14:46 הגיב הנתבע לדברים הנ"ל: **"את מלמדת אותי מה לעשות לא הבנתי? שאני שאלתי שאלה פשוטה האם יש גן הורים של הילד"**. (הטעויות במקור. ההדגשות אינן במקור – הערת הח"מ).

בשעה 14:51 הגיבה אחת האימהות לדברים הנ"ל: **"בגיל הזה לומדים כיצד לשחק, ולפעמים זה קורה גם בדרכים שאנחנו רואים מהצד ומוטרדים מכך. אי אפשר להגיד על אף ילד שהוא**

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

מטריד. זה לא מקובל ולא ראוי. אני בתור אמא הייתי מאוד כועסת אם היו מתפרסמות תמונות של הילד שלי לא משנה באיזו סיטואציה בקבוצות וואטסאפ...יש דרך גישה וצורה. לטעמי עליכם לפנות להנהלת הגן... תגובה זו זכתה לתמיכה של שלוש אימהות נוספות.

בסמוך לאחר השעה 14:57, ובעקבות התכתובות הנ"ל, הוצאו הנתבע ואשתו מקבוצת הוואטסאפ, ע"י מנהלת הקבוצה, הגב' XXX (להלן: "מנהלת קבוצת הוואטסאפ"), אמא של ילדה מהגן, וזאת לטענתה בהוראת הנהלת הגן (ר' תכתובת וואטסאפ בין הנתבע לבין מנהלת קבוצת הוואטסאפ, בנוגע להוצאתם של הנתבע ושל אשתו מהקבוצה. וכן ר' הודאתה של בעל הגן בחקירתה, לפיה היא זו שנתנה את ההוראה).

כמו כן, נחסמה ע"י הנהלת הגן גישתם של הנתבע ואשתו למצלמות האבטחה בגן.

8. אין מחלוקת כי בזמנים הרלוונטיים לתביעה, הקטין היה חדש בגן, כאשר הוא נכנס לגן כשבועיים לפני האירוע נשוא התביעה (ר' פרו' מיום 11.04.21 ש' 15, 18). אין גם מחלוקת כי התובעים טרם צורפו לקבוצת הוואטסאפ של הורי הגן, ולכן לא ידעו על המתרחש בה, בזמן אמת.

9. לטענת התובעים, בסמוך לאחר הפרסומים הנ"ל, התקשרה אליהם XXX, מנהלת הגן, ושיתפה אותם במעשיו של הנתבע כאמור, וכן ציינה בפניהם כי בשיחה עם הנתבע ביקשה ממנו להתנצל בפני התובעים, אך הוא סירב בכל תוקף.

10. בחודש 12/2019 עזב בנו של הנתבע את הגן ועבר לגן אחר.

11. ביום 16.12.19, שלחו התובעים מכתב התראה אל הנתבע, באמצעות ב"כ, בו נטען כי הפרסומים ע"י הנתבע בקבוצת הוואטסאפ הינם מכפישים, פוגעניים, משפילים, מבזים וחסרי שחר, ועולים כדי לשון הרע, כמשמעותה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק לשון איסור הרע"), וכן עולים כדי פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"). התובעים דרשו בגין הפרסום פיצוי כספי בסך 50,000 ₪, ובנוסף, הסרת הפרסום מקבוצת הוואטסאפ, והבעת התנצלות פומבית. עוד צוין, כי אם הנתבע לא יענה לדרישות התובעים, הם יאלצו לפנות לערכאות המשפטיות.

12. ביום 09.02.20, השיב הנתבע למכתב ההתראה מטעם התובעים, באמצעות ב"כ, וטען כי בנו של הנתבע סבל מהצקות חוזרות ונשנות מצדו של הקטין, והוא רק ביקש לדעת מיהם הוריו, על מנת לדבר איתם, ומבלי שהייתה לו כל כוונה להשפיל או לבזות את הקטין, או את התובעים. כן טען כי הפרסום נעשה בקבוצת הוואטסאפ של ההורים בגן, שממילא מחוברים למצלמות ויכולים לצפות במרחש בגן. עוד טען הנתבע, כי נוכח התנהגותו של הקטין, נאלץ להוציא את בנו מהגן ולחפש לו מסגרת חלופית, מה שגרם לו להוצאות ולבנו לעוגמת נפש.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

ניהול ההליך שלפניי

13. ביום 16.06.20 הגישו התובעים 1-2 את התביעה דנן. התובעים עתרו לפיצוי ע"פ סעיף 7א(א) לחוק איסור לשון הרע ע"ס של 70,000 ₪, וכן לפיצוי בגין הפגיעה בפרטיות ע"ס 50,000 ₪.
14. הנתבע הגיש כתב הגנה במסגרתו, לא הכחיש את הפרסום על ידו, אולם טען כי הפרסום אינו מהווה לשון הרע או פגיעה בפרטיות, וכן ממילא חלות על הפרסום ההגנות הקבועות בחוקים הנ"ל.
15. בהליך התקיימו שתי ישיבות קדם משפט. בישיבה הראשונה התבקשו הצדדים להגיש פסיקה על מקרים דומים, בהם נתבעו עילות של לשון הרע ופגיעה בפרטיות כלפי קטין. בהמשך לאמור, הגישו הצדדים הודעותיהם בעניין פסיקה כאמור, כאשר הייתה תמימות דעים, כי קטין יכול לתבוע בגין העילות הנ"ל, וזאת באמצעות הוריו. יחד עם זאת, לא נמצאה ע"י הצדדים פסיקה לגבי מקרים הדומים למקרה דנן (וראה בעניין זה סעיף 9 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], החל גם על חוק איסור לשון הרע ועל חוק הגנת הפרטיות).
- בישיבת קדם משפט השנייה, העלה ב"כ הנתבע טענה לפיה מי שאמור להיות מוצג כתובע בתביעה דנן, הוא הקטין, ולא הוריו, שכן לשון הרע ופגיעה בפרטיות, הנטענים, הינם כנגד הקטין. בתגובה לטענה זו השיבה התובעת, כי התביעה היא בשמו של הקטין מאחר שאינו יכול לתבוע בעצמו (פר' עמ' 6 ש' 29-31). לקראת סוף הדיון, ביקש ב"כ התובעים לצרף את הקטין כתובע בתביעה דנן, ב"כ הנתבע לא התנגד לבקשה, והוריתי על צירוף הקטין כתובע נוסף בתיק.
16. בהמשך הוגשו ראיות הצדדים. התובעים הגישו תצהיר עדות ראשית מטעמם. כמו כן הגישו תצהיר עדות ראשית של XXX בעלת הגן, אשר הצהירה על נסיבות האירוע נשוא התביעה, על פניותיו של הנתבע לצוות הגן בסמוך לפני / ואחרי האירוע, וכן על תגובות הורי הגן.
- הנתבע הגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו. כמו כן הגיש תצהיר עדות ראשית של הגב' XXX, מנהלת מעון "XXX", אליו עבר בנו של הנתבע, אשר הצהירה על קשיי ההסתגלות של הילד, ועל שיתוף הפעולה מצד הוריו. בנוסף הוגש תצהיר עדות ראשית של מר XXX, חברו של הנתבע, אשר העיד כי סיפר לנתבע על טרגדיה שהתרחשה בגן אחר, של בנו, באותו היום בו בוצע הפרסום נשוא התביעה.
17. בתיק התקיימה ישיבת הוכחות, בה נחקרו הצדדים והעדים מטעמם. בסיום ההליך, הגישו הצדדים סיכומים מטעמם, והם מונחים לפניי.
18. לסיום פרק זה אציין, כי לצערי ניסיונות לסיים את התיק בפשרה – לא צלחו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

תמצית טענות הצדדים

טענות התובעים

19. הנתבע נהג בצורה בוטה ובריונית כלפי קטין חסר ישע. הנתבע פגע בשמו של הקטין בצורה קשה, הציג את הקטין באור שלילי, והדביק תווית על מצחו כילד בעייתי, אלים, ו"מטריד".
- הנתבע גרם במעשיו ללעג ולבוז כלפי הקטין וכלפי התובעים, בפני הורי הגן.
20. הנתבע גם פגע בפרטיותו של הקטין. הנתבע תיעד את הקטין ע"י צילומי מסך ממצלמות האבטחה, תוך חריגה מהמטרה לשמה נועדו המצלמות, ובכך פעל תוך בילוש, התחקות או מעקב אחר הקטין. הנתבע פרסם תמונות של הקטין, ללא רשות, ובנסיבות שגרמו להשפלה ולביזוי של הקטין ושל התובעים.
21. בבסיס האמירות שנאמרו ע"י הנתבע, אין ולא כלום, למעט פרשנותו האישית של הנתבע לפיה מציקים לבנו. הקטין אינו ילד אלים, ולא הוכח כי נהג באלומות, ולכל היותר ביקש לשחק עם בנו של הנתבע. הקטין התקשה בדיבור, ויתכן כי ניסה ליצור אינטראקציה עם בנו של הנתבע באמצעות מגע.
22. הנתבע פעל בחוסר תום לב, וביקש להכפיש את שמו של הקטין. הנתבע סרב להתנצל בפני התובעים, ולא ראה במעשיו כל רבב.
23. הנתבע הרחיב חזית במהלך ניהול ההליך.
24. לאחר אותם פרסומים התובעים חשו קושי להביא את בנם הקטין לגן, המקום בו אמורים לשים את מבטחם.

טענות הנתבע

25. עובר להודעות בוואטסאפ כאמור, פנה הנתבע למנהלת הגן וביקש שתטפל בהתנהגות הקטין כלפי בנו. בין היתר, ביקש הנתבע ממנהלת הגן להזמין את הורי הקטין לשיחה בגן, וכן ביקש לקבל את הטלפון של ההורים, אך מנהלת הגן סירבה. לכן, הנתבע פנה להורים בקבוצת הוואטסאפ על מנת לברר מיהם הוריו של הקטין, כאשר אף ביקש שהתשובה תהיה "בפרטי". על מנת שיבינו באיזה קטין מדובר, צירף הנתבע תמונה של הקטין, בה סומן הקטין בחץ, וזאת במטרה לזהותו, ולא במטרה להשפיל אותו או את הוריו.
26. התמונות וכן האמירות שנשלחו בקבוצת הוואטסאפ אינן פוגעניות ובטח שלא נועדו על מנת לשים את התובעים או את בנם ללעג וקלס, אלא כדי למצוא פתרון הולם להתנהגות הקטין.
27. המילה "מטריד" פירושה, בין היתר, גורם לאי נוחות, מציק, כאשר היא מתארת סיטואציה נכונה שקרתה, ואין בה כדי להעליב או לפגוע.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

- בסמוך לאחר הפרסום בוואטסאפ, הודה צוות הגן, כי בנו של הנתבע אכן סבל מהצקות ע"י בנם של התובעים.
28. לא ניתן להתעלם מכך שהנתבע אינו שולט בשפה העברית, והתנסחותו בכתב אינה קולחת, כאשר נדמה כי התובעים מנסים לרכב על כך, למרות שהנתבע הסביר שכל מטרתו הייתה לשוחח עם הוריו של הקטין.
29. הנתבע מעולם לא התבקש ע"י xxx מנהלת הגן להתנצל בפני התובעים, ואם היה מתבקש לעשות זאת, וודאי היה נענה לבקשה, שכן לא הייתה לו כוונה לפגוע בתובעים או בבנם. כמו כן, לא הייתה לנתבע אפשרות להתנצל, כאשר מנהלת הגן סירבה למסור לו טלפון של התובעים, וכאשר לאחר הפרסום, הנתבע ואשתו הוצאו מקבוצת הוואטסאפ.
30. התביעה דן הינה ניפוח חסר פרופורציה של האירוע, אשר מהווה זוטי דברים, ואשר כלל לא היה מקום להביאו בפני בית המשפט. לנתבע עומדת הגנה בדבר זוטי דברים, ע"פ סעיף 4 לפקודת הנזיקין, וכן ע"פ סעיף 16א לחוק איסור לשון הרע.
- כמו כן עומדת לנתבע הגנת תום הלב שבסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, שכן הנתבע פעל להגנה על עניין אישי כשר שלו – שלומו הפיזי והנפשי של בנו הקטין. כמו כן הפרסום לא חרג מתחום הסביר.
- עוד עומדת לנתבע הגנת "אמת דיברתי" ע"פ סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, כך עולה מהתמונות שצורפו לכתב התביעה, וכך גם עלה מהודאת צוות הגן בסמוך למועד הפרסום.
31. הנתבע לא עבר כל עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות. המדובר במצלמות אבטחה שהיו פתוחות לצפייה לכל הורי הגן, כאשר מטרתן הינה צפייה במתרחש בגן, ובילד, ובדיקת שלומו. אם כן, כל טענה לבילוש או מעקב אחר מי מהילדים, מרוקנת מתוכן וחותרת תחת מטרת הצבת המצלמות. כמו כן, הנתבע ואשתו שלחו את התמונות בקבוצה סגורה של הורי הגן, שממילא יש להם גישה למצלמות.
32. לא היה בפרסום התמונה משום השפלה של הקטין ושל התובעים. הקטין בגילו וודאי לא היה מודע למתרחש וחוסר הידיעה שלו שומט את הקרקע בעניין טענת ההשפלה שחוהה הקטין.
33. הנתבע, אשתו, ובנו, הם שסבלו ו"נענשו" מהמקרה הנדון, כאשר כל מה שביקשו הוא לטפל בעניין בין הקטינים, תחילה מול צוות הגן, לאחר מכן מול הוריו של הקטין, כאשר בסופו של דבר לא קיבלו לכך מענה, הוצאו מקבוצת הוואטסאפ, נותקו ממצלמות האבטחה, ונאלצו להוציא את בנם מהגן ולהעבירו לגן אחר, דבר אשר גרם להם לטרחה ולהפסד כספי.

דין והכרעה

34. לאחר שעיינתי בטענות, בראיות ובעדויות מטעם הצדדים, מצאתי כי דין התביעה להתקבל. להלן יפורטו נימוקי הכרעתי.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

האם מדובר בפרסום כהגדרתו בחוק, והאם הפרסום מהווה לשון הרע כהגדרתה בחוק

35. הלכה היא, כי אין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם, המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס לדברים שפורסמו.

36. סבורני כי הפרסום שנעשה ע"י הנתבע בקבוצת הוואטסאפ, עולה כדי לשון הרע, כהגדרתה בחוק, כאשר לצורך ההכרעה בעניין זה יש לראות את התמונות שפורסמו וכן את האמירות שלצדן, כמקשה אחת.

37. כאמור, הנתבע שלח בקבוצת הוואטסאפ 2 תמונות של הקטין כאשר חץ אדום מופנה כלפי הקטין. לתמונות אלו הצטרפו 3 תמונות נוספות של הקטין ע"י אשתו של הנתבע, מסיטואציות שונות באותו היום. בכל התמונות (למעט באחת) נראה הקטין כשהוא אוחז בכתפי בנו של הנתבע, כשבצדן של התמונות, נרשמה בקשת הנתבע לדעת האם הוריו של הקטין נמצאים בקבוצת הוואטסאפ.

מהתמונות ומהסיטואציה הנחזית מהן, בצד הבקשה לדעת מי הם הוריו של הקטין, נוצר רושם שלילי לפיו הקטין עולל משהו, ולכן מבוקש לדעת מיהם הוריו.

הנתבע לא הסתפק במידע שכבר מסר, וכאשר הופנה על ידי אחד ההורים, להנהלת הגן לבקש את הטלפון של ההורים, שלח הודעה נוספת בה רשם כי XXX מנהלת הגן אמרה שהן "מטפלות במה שהוא עושה", וכן כי הקטין "מתריד ילד הרבה קטן עליו" (הטעות במקור – צ"ל "מטריד"). היינו מדובר בילד שמטריד ילדים אחרים ומטופל בגין מעשיו אלו.

כאשר הורים מסוימים הגיבו כי מדובר בילדים קטנים ואולי מדובר רק במשחק, או בניסיון ליצור מגע או קשר, שלח הנתבע הודעה נוספת בה ציין: "זה לא נראה משחק, מפיל ילד על הרצפה כל היום גם תופס בצוואר, חייבים תגובה מיידית". היינו, כי הקטין אליהם וחייבים לטפל בו בדחיפות.

38. יש באמירות הנ"ל, בליווי של 5 תמונות של הקטין, כאשר בשתיים מהן מסומן חץ אדום לכיוונו של הקטין, משום לשון הרע, כהגדרתה בחוק. המדובר בפרסום אשר יש בו כדי להשפיל את הקטין ולבזות אותו, כאשר הוא מוצג כמי שמטריד ומתנהג בהתנהגות אלימה המצריכה טיפול מיד.

סבורני כי יש בפרסום כגון דא, גם כדי לגרום לתיוגו של הקטין כאלים, כאשר הדבר עלול לגרום לניכור של הקטין (למשל – הורים של ילדים אחרים בגן עשויים להימנע מלהזמין את הקטין לשחק עם ילדם אחר הצהריים וכדו').

ר' עדותה של התובעת, אמו של הקטין, באשר לפוטנציאל הפגיעה כאמור: "כשאתה מציג ילד שהוא קטין וגם לא קטין, אתה מציג אותו באור שלילי שהוא מטריד, שצריך לטפל בו מיידית, כבר ההורים שקוראים את זה, הם לא מכירים אותנו, היינו חדשים, הם חושבים הגיע ילד

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

מטריד, מציק, כל הדברים שהוא רשם שלא נכונים, ובאיזה שהוא אופן מציג את הילד באור שלילי. (פר' עמ' 20 ש' 12-15).

39. לא מצאתי כי יש צורך להתעכב על אופן הסימון (חץ) ועל צבע הסימון (אדום), ומספיקה לצורך העניין, העובדה כי נשלחו תמונות של הקטין, שסומנו על מנת להבהיר להורים למי מתייחס הפרסום.

40. לטענת הנתבע אין להתעלם מקשיי השפה שלו ומהקושי שלו להתבטא, בהיותו עולה חדש מרוסיה, כפי שניכר מהאמירות שפורסמו, ומכאן כי דבריו הובנו באופן שגוי. אולם לדברים אלו אין כל אחיזה. בפרסום יש אכן שגיאות כתיב כאלו ואחרות, אך דבריו של הנתבע מדברים בעד עצמם והם ברורים. למעלה מהצורך אציין כי מעדותו של הנתבע לפני עולה כי התכוון בדיוק לדברים שכתב.

41. הנתבע טען כי הגדרתה המילונית של המילה "מטריד" הינה "גרימת אי נוחות, הטרחה, הצקה", וכי כל מה שנאמר על ידו הוא כי הקטין מציק לבנו, ואין באמירה זו משום לשון הרע. אני סבורה כי יש במילה "מטריד" בנסיבות הפרסום ובאופן הפרסום שפורטו לעיל, כדי להוות לשון הרע.

42. כך גם ניתן לראות מתגובות ההורים אשר הגיבו לפרסומים, כפי שהובא לעיל, כי אף הם התרשמו כי המדובר בהתנהלות ובאמירות פוגעניות ומשפילות כלפי הקטין.

ניתן להבין כי הפרסום נחזה כפרסום משפיל ופוגעני גם מעדותן של XXX (מנהלת הגן) וXXX (בעלת הגן).

ר' עדותה של XXX מנהלת הגן בעניין זה: **"הייתי מזועזעת כי מה שראיתי לא היה נעים... כי הוא סימן בחץ את הילד וכתב ליד זה, לא זוכרת בדיוק את המילים, הילד מכה או משהו כזה, מילים לא נעימות.**" (פר' עמ' 10 ש' 18-19, 21-22).

ר' עדותה של XXX בעלת הגן בעניין זה: **"ההורים האחרים לא אהבו שהוא פרסם את זה, לא בגלל שהם שמו תווית על הגן, הם הבינו שההורה הזה התנהל לא נכון, מול הילד שהוא קטין בגיל הרך. ואני באותו רגע חשבתי לא הגן אלא על הילד הזה ספציפית שזה לא נעים להתנהל בצורה כזו, להצביע עליו ולשים תווית שלא בסדר. הילד תמיד בסדר, אם צריך להסביר גבולות אז זה בסדר.**" (פר' עמ' 18 ש' 12-16).

43. כך גם טענת הנתבע כי להורים ממילא גישה למצלמות, ויכלו לראות את אותם הדברים אשר צולמו ונשלחו בקבוצת הוואטאפ, ולכן לא מדובר בלשון הרע, אין בה כל ממש, שכן בפרסום ע"י הנתבע, ישנו זרקור על הקטין כאשר המלל שנרשם על ידי הנתבע מציגו כילד אלים שיש לטפל בו בדחיפות.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

האם חלות על הפרסום הגנת אמת הפרסום והגנת תום הלב שבחוק איסור לשון הרע

דיון בטענת הגנה – "אמת דיברתי"

44. אם כן, ובהיצמד לפרסום שבוצע ע"י הנתבע, נשאלת השאלה האם הוכח כי הקטין אכן הפיל את בנו של הנתבע על הרצפה "כל היום", האם תפס בצווארו, והאם הטריד אותו, וכל זה באופן אשר חייב "תגובה מיידית". כמו כן נשאלת השאלה, האם היה בפרסום הדברים, באופן בו פורסמו, משום עניין ציבורי.

45. הנתבע הצהיר בתצהיר עדות ראשית מטעמו, מהי הסיטואציה שלכאורה נחזתה לנגד עיניו ממצלמות האבטחה טרם הפרסום, ואשר בעקבותיה, החליט לפרסם את הדברים, כך: **"אני מרגיש שאני מצוי בחלום רע: בני, הדבר הכי יקר לי בעולם, נפגע מילד גדול יותר (הקטין – הערת הח"מ) שהפיל אותו על הרצפה, ישב עליו על הצוואר, תפס בצוואר שלו בשתי ידיים, וכל זאת בוצע באזור הכי מסוכן בגן – במדרגות הבטון בסלון – חדר משחקים מאחורי הגידור."** (סעיף 2 לתצהיר).

הסיטואציה עליה הצהיר הנתבע, כלל לא משתקפת מן התמונות שפרסמו הנתבע ואשתו בקבוצת הוואטסאפ, ואף לא מתמונות נוספות שצורפו לתצהירו של הנתבע. כל שניתן לראות מהתמונות, הוא שהקטין אוזח בכתפי בנו של הנתבע, במספר הזדמנויות שונות, הא ותו לא. אין כל תיעוד לכך שהקטין הפיל את בנו של הנתבע על הרצפה "כל היום", או ישב עליו על הצוואר. באשר לטענה לתפיסת הקטין בצוואר בנו של הנתבע, אזי במרבית התמונות הוא נראה אוזח בכתפיו ולא בצווארו.

לא ניתן להתרשם מהתמונות כי הקטין אכן נהג באלימות כלשהי, ובטח לא כזו אשר העמידה את בנו של הנתבע בסכנה המצריכה תגובה מיידית (ור' הדיון בעניין זה בהמשך פסק הדין).

46. הנתבע העיד כי הוא היה בעבודה בזמן האירועים בגן וכי ניזון מתיאוריה של אשתו, אשר צפתה במצלמו של הגן ומתמונות ששלחה לו (ר' פרו' בעמ' 29 ש' 12-13, עמ' 30 ש' 33-35), הנתבע אולם לא הביא לעדות את אשתו בכל הנוגע למה שראתה בסרטון.

47. מהתמונות לא ניתן כלל להתרשם כי בנו של הנתבע חש מצוקה, או כי הוא בכה, או כי הוא היה מבוהל מהתנהגותו של הקטין. הנתבע התבקש להראות בחקירתו הנגדית צילומים של בנו המעידים על מצוקתו, והשיב, כי לא רק בנו בכה אלא גם הילדים שהיו לידו. הנתבע הפנה לתמונה בה לטענתו נראה בנו בוכה. אולם כאשר נטען בפניו כי כלל לא רואים בתמונה כי בנו בוכה, השיב: **"אם האיכות של התמונות לא מספיק טובה בשביל שהיא תזהה את הילד שלה (הכוונה לתובעת שהעידה לגבי אחת התמונות כי אינה בה מזהה את בנה – הערת הח"מ), איך אפשר לראות שהילד בוכה. אפשר לראות את הוידאו."** (פרו' עמ' 29 ש' 2-8). אולם כאשר התבקש להראות את הוידאו, השיב כי צילומי הוידאו אינם בידיו (פרו' עמ' 29 ש' 10).

48. גם תדירות התנהגות הקטין העולה מהפרסום, כאילו מטריד "כל היום", לא הוכחה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

49. עוד הצהיר הנתבע בתצהיר עדות ראשית מטעמו לגבי מה שאירע אותו יום: "XXX, המטפלת שלו, אמרה שהידיים שלה רעדו מהסיטואציה וכי לא הצליחה להפריד אותם XXX, בני, בכה וכאב רבות..." (סעיף 2 לתצהיר).

אותה XXX (גננת ישירה), מי שהייתה נוכחת לדברי הנתבע באותה סיטואציה, לא הובאה לעדות ע"י הנתבע, על מנת להעיד על מה שאירע באותו היום, ועל חומרת הדברים לטענתו. כשל ראיתי זה יש לזקוף לחובתו של הנתבע.

50. XXX (מנהלת הגן) העידה באשר לאירוע הנטען באותו היום, כי אמנם הייתה בגן, אך לא הייתה נוכחת באותן סיטואציות, אולם העידה על מה ששמעה כך: "מה ששמעתי שהם כנראה שחקו משחק ילדים, אחד אחרי השני, סוג של רכבת... לא ראיתי. רק שמעתי..." (פרו' עמ' 10 ש' 9-10).

כן העידה כי ביקשה מXXX (בעלת הגן) לצפות בסרטון מאותו היום על מנת להבין במה מדובר (לטענה רק לXXX (בעלת הגן) ולבעלה, כבעלי הגן, הייתה גישה למצלמות), וכאשר הופנתה XXX (בעלת הגן) לתמונות שצולמו מאותו סרטון והופצו בקבוצת הוואטסאפ, והתבקשה לתאר מה היא רואה, השיבה: "אני רואה ילדים משחקים במרחב, המטפלת לידם. אני רואה שXXX (הקטין – הערת הח"מ) משחק עם XXX (בנו של הנתבע – הערת הח"מ) ברכבת, ידיים על הכתפיים, והולך אתו בהליכה. זהו." (פרו' עמ' 12 ש' 1-3).

XXX (מנהלת הגן) נשאלה לגבי מקרי אלימות נוספים מצדו של הקטין והשיבה: "אציין שXXX (הקטין – הערת הח"מ) הוא לא ילד אליים. הוא ילד. הוא משחק. לא היה וורבלי לא ידע לדבר עדיין, זה חלק מהתקשורת שלו. הוא לא היה ילד אליים." (פרו' עמ' 11 25-28).

ורי גם עדותה של XXX (בעלת הגן) לגבי התרשמותה מהתנהגותו של הקטין, לאחר צפייה במצלמות: "כל מה שהיה ראיתי וצפיתי ובדקתי. זה מקרים בין ילדים. שמים להם גבולות. זה ילדים. אחד נושך, אחד דוחף... זה לא היה חניקה. לפעמים בא מאחורה, זה מה שאני זוכרת. לא היה שם משהו שזה התעללות" (פרו' עמ' 18 ש' 23-24, 26-27).

וראו גם עדותה של התובעת בעניין זה: "לא ראיתי שום הטרדה. הבן שלי באותו זמן לא ידע לדבר וזו הייתה הדרך שלו לרכוש חברים ולשחק" (פרו' עמ' 21 ש' 1-2).

51. הנתבע טען בסיכומים מטעמו, לראשונה, כי הגן מסתיר ראיות, היינו, סרטונים אשר יש בהם כדי להעיד כי הקטין אכן נהג באלימות ופגע בבנו. אני דוחה טענה זו. ככל שסבר הנתבע כי יש בסרטונים ממצלמות האבטחה כדי להוכיח את הגנתו, היה עליו לבקש צו מבית משפט, כנגד הגן, לקבלת הסרטונים לידיו, אולם לא עשה כן.

52. לאור כל האמור לעיל, לא הוכחה לפניי אמיתות הפרסום.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

53. לא למותר לציין, כי גם לו הייתה מוכחת אמיתות הפרסום, הרי שלא מצאתי כי יש בפרסום משום "עניין לציבור" – היינו פרסום שהציבור יכול להפיק ממנו תועלת במטרה לשפר את אורחות חייו, או כדי לגבש דעה בקשר לעניין ציבורי כלשהו, וזאת בשים לב לגילם של הפעוטות נשוא התביעה.

לא ברור כיצד התנהגות או מעשים של פעוט בן שנתיים, או התנהלות שבין שני פעוטות, הינם מעניינם של כלל הורי הגן. לא ברור גם איזה מידע חשוב אותו הקטין, ניסה הנתבע להעביר להורים, וכיצד הם יכלו לסייע לנתבע בכל הנוגע לאותם מעשים לכאוריים. סבורני כי מעשיו הנטענים של הקטין הם מעניינם של הצוות החינוכי / ניהולי בגן, והוריו של הקטין, הא ותו לא.

דיון בטענת הגנה – פרסום בתום לב בשל עניין אישי כשר של הנתבע

54. סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר..."

סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע קובע את נטל הוכחת הגנת תום הלב, כדלקמן:

"הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב."

55. לטענת הנתבע הפרסום בקבוצת הוואטסאפ נועד על מנת לאתר את הוריו של הקטין, ולשוחח איתם על התנהגות בנם.

הנתבע טוען כי ניסיון איתור הטלפון של התובעים על מנת לשוחח איתם על התנהגות בנם, מהווה הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע - הגנה על בנו ועל שלומו הנפשי והפיזי, וזאת גם אם הרושם שקיבל בדבר התנהגות אלימה מצדו של הקטין, ופגיעה בבנו, הינו רושם מוטעה.

התרשמותי, הן מהפרסום של הנתבע והן מהתכתובות בינו לבין אשתו, כי הנתבע אכן סבר והאמין כי בנו חווה הצקות והתנהגות לא הולמת מצדו של הקטין.

ואולם דומה כי בניסיון להגן על עניינו האישי הכשר של הנתבע, חרג הנתבע מתחום הסביר באותן נסיבות.

56. סבורני כי די היה אם הייתה נשאלת בקבוצת הוואטסאפ השאלה - מי ההורים של הילד החדש בגן? סביר להניח כי ההורים היו מבינים במי מדובר, שכן הקטין נכנס לגן בחודש נובמבר 2019,

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

בעוד שאר ילדי הגן נכנסו בספטמבר 2019. כמו כן, הנתבע יכול היה לפנות לאחד ההורים באופן פרטי ולנסות לברר מי הם הוריו של הקטין, ולא באופן כה פומבי, ובדרך בה נהג.

57. לכך אוסיף כי הנתבע ואשתו לא המתינו לתגובה של ההורים לשאלה מיהם הוריו של הילד החדש, ושלחו מיד, לא פחות מ - 5 תמונות של הקטין, כשבשתיים מהן הוא מסומן בחץ, ממספר סיטואציות שונות, כשהוא אוחז בכתפי ילדו של הנתבע, דבר אשר יצר רושם שלילי לגבי הקטין (ראה בעניין זה תגובות ההורים בקבוצת הוואטסאפ, המעידות כי הפרסום נתפס על ידם באור שלילי, וכן התרשמותן של XXX (מנהלת הגן) של XXX (בעלת הגן) מהפרסום כפי העולה מעדותן, אשר פורטה לעיל).

גם אם נאמר כי מטרת הנתבע הייתה שההורים יבינו מי הילד שאת הוריו מחפש, האם לא הספיקה לשם כך תמונה אחת של הקטין? וכן האם לא הספיקה תמונה סולידית של הקטין כאשר הוא בגפו, ואין בתמונה כדי להסגיר את מהות הפניה.

כמו כן, ככל שביקש הנתבע רק לאתר את הוריו של הקטין, מדוע היה צריך לפרט את התנהגותו של הקטין בפני ההורים, וכן לציין כי נדרשת תגובה מיידית.

דומה כי מדובר בחריגה מתחום הסביר, ובטח כאשר לא הוכח כי אכן נדרשה תגובה מיידית לסיטואציה.

וממילא, גם לו הייתה נדרשת תגובה מיידית לסיטואציה, כגון ניסיון למנוע בזמן אמת פגיעה מיידית בבנו של הנתבע, לא תגובת ההורים בקבוצה ולא תגובת הורי הקטין היא שהייתה נדרשת באותו הרגע, אלא תגובת צוות הגן שנמצא במקום.

58. כמו כן, וגם אם אכן היה מוכח כי הקטין נהג באלימות כלפי בנו של הנתבע, הרי שגם אז התנהלותו של הנתבע חרגה מתחום הסביר. דומה כי הדברים הוצאו מפרופורציה ע"י הנתבע, בשים לב לכך שמדובר בהתנהלות שבין ילדים בני שנתיים.

ורי בעניין זה עדות התובע, אביו של הקטין, כאשר נשאל כיצד היה מגיב אם בנו היה מוכה במספר סיטואציות וצוות הגן לא היה נותן לכך מענה: XXXXXX ורי גם עדותו בהמשך: "זה לא רלבנטי אם היו פה באמת מכות. מדובר בילדים בני שנתיים. הציגו את הילד באור שלילי במטרה לשים אותו לקלס בפני שאר ההורים. ונניח שהוא באמת היכה, האם זה נותן להם את הזכות לעשות את זה ולרשום שצריך לעשות פעולה מיידית, איזה פעולה מיידית צריך לילד בן שנתיים?" (פרוק עמ' 24 ש' 34-31).

דברים אלו של הנתבע מקובלים עליי.

59. הנתבע טען כי הפרסום בוואטסאפ נעשה לאחר שפנה לXXX (מנהלת הגן) בבקשה לטפל בעניין, ופנייתו לא נענתה על ידה, ולאחר שזו סירבה למסור לו את מספר הטלפון של התובעים. וכך הצהיר הנתבע בעניין זה בתצהיר עדות ראשית מטעמו: "הגן בפועל לא טיפל בעניין. התקשרתי לXXX (מנהלת הגן – הערת הח"מ) ב- 14:29 לפי דוח שיחות יוצאות, XXX (מנהלת הגן) לא

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

הסכימה להזמין את הוריו לשיחה ולעשות לילדים מפגש היכרות כמו שעשינו עם כל הילדים בתחילת השנה" (סעיף 2 לתצהיר).

הנתבע גם הציג הודעת וואטסאפ ששלח לXXX (מנהלת הגן) באותו היום, בשעה 19:14: "XXX (מנהלת הגן – הערת הח"מ) הילד הגדול מפיל על הרצפה את XXX (בנו של הנתבע – הערת הח"מ) כבר לא פעם אחד, מה זה? צריך להסביר לו ולהגיד להורים שלו על התנהגות לא מקובלת." נראה כי XXX (מנהלת הגן) לא הגיבה להודעה זו.

XXX (מנהלת הגן) נשאלה בחקירתה הנגדית מדוע לא הגיבה להודעה זו, והשיבה: "אני לא חייבת לתת מענה כל הזמן. אני בעבודה. אולי אחר כך עניתי אבל בעבודה אני לא חייבת לענות להורים על כל דבר." (פרוי' עמ' 12 ש' 11-13). דברים אלו נאמרו בהמשך לעדותה של XXX (מנהלת הגן) לפיה הורים היו כל הזמן פונים במהלך שעות הפעילות של הגן על דברים זוטרים, והדבר היה מקשה על העבודה עם הילדים בגן.

XXX (מנהלת הגן) העידה כי לפי מה שזכור לה היא שוחחה עם הנתבע על הדברים כאשר הגיע בצהריים לאסוף את בנו (פרוי' עמ' 12 ש' 17,19). ממילא גם הנתבע מודה כאמור לעיל, כי שוחח עם XXX (מנהלת הגן) לפני הפרסום בוואטסאפ.

60. ור' עדותה של XXX (בעלת הגן) בנוגע להשתלשלות האירועים באותו היום, כשלטענתה, הנתבע דיבר גם אתה לפני שפרסם את הדברים: "לפי מה שאני זוכרת, זה היה לפני כמה שנים, XXX (הנתבע – הערת הח"מ) התקשר לXXX (מנהלת הגן)...והיא אמרה שהיא מטפלת בזה. אחרי כמה זמן, חצי שעה או שעה, מאז שדיבר אתה, הוא התקשר אלי, ואמרתי לו שאטפל בזה. הוא ביקש את הטלפון של האבא. הוא אמר שרוצה לזמן את ההורים לשיחה. שאלתי למה אמר כדי להסביר איך להתנהג. אמרתי שאני לא יכולה לתת טלפון ככה...בלי רשות, אני אבקש מהאבא את הטלפון או שאתן לו את הטלפון שלך ואז יצרו אתך קשר. אבל המקרה עצמו שהיה הוא מטופל...לאחר זמן קצר, התחלתי לקבל תצלומים של מה שמתרחש בקבוצה..." (פרוי' עמ' 16 ש' 1-10). עדות זו של XXX (בעלת הגן) לא נסתרה ע"י הנתבע.

61. ניתן לראות מהאמור לעיל, כי פנייתו הראשונית של הנתבע, לצוות הגן, בוואטסאפ, בנוגע להתרחשות בין הקטין לבין בנו, הייתה בשעה 19:14, עת שלח הודעה לXXX (מנהלת הגן). מאז עולה, כי הנתבע הספיק לדבר גם עם XXX (בעלת הגן), אשר הבטיחה לו כי הנושא מטופל, וכי לגבי בקשתו לקבל טלפון של האבא, היא תבקש את רשותו של האבא, או תמסור לאב טלפון של הנתבע.

לא חלפו 10 דקות מאז פנייתו הראשונית של הנתבע אל צוות הגן, וכבר בשעה 39:14, פרסם הנתבע בקבוצת הוואטסאפ של ההורים את הפרסומים נשוא התביעה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

הדבר מעיד על החיפזון שבו נעשו הדברים ע"י הנתבע, ללא כל חשיבה מקדימה, ומבלי שהמתין לטיפול ע"י צוות הגן, או לקבלת טלפון של האב, וזאת כאשר לא מצאתי כל בסיס לאותו חיפזון. 62. סבורני כי המענה שקיבל הנתבע מצוות הגן באותה העת, היה מענה הולם וראוי בנסיבות העניין. הנתבע ניסה להכתיב לצוות הגן את אופן הטיפול במקרה, ע"י זימון ההורים לשיחה על התנהגות בנם, והגן סירב לכך.

63. הנתבע צריך לתצהיר עדות ראשית מטעמו, תכתובות בינו לבין אשתו, לפני הפרסום, מהן עולה לטענתו כי הם היו בהיסטוריה ממה שראו במצלמות האבטחה, וטען כי יש להבין לפיכך את התנהלותם תחת הלחץ בו היו מצויים. ור' עדותו: **היינו, אני ואשתי, בהיסטוריה, מההתנהלות הרשלנית של הגן. האם העובדה שביקשתי לטפל במקרה מסוכן וניסיתי למנוע אסון צריך לחזור אליי ולבוא אליי בטענות? במקום להגיד לי תודה על כך שהתרעתי והצבעתי על כשל והתנהלות לא תקינה – אני נדרש להתגונן טענות של לשון הרע ופגיעה בפרטיות.**

התכתובות בין הנתבע לבין אשתו צורפה לתצהיר, כאשר מדובר בתכתובות ברוסית שתורגמה ע"י הנתבע עצמו, כדלקמן: הנתבע: **"הוא הפיל אותו שוב"**; אשתו של הנתבע: **"אני לא יכולה להוריד את העיניים... הוא מציק... האם אפשר לבודד את אחד שלנו מאחורי הגדר"**; הנתבע: **"כתבתי ל XXX (מנהלת הגן – הערת הח"מ)." (סעיף 3 לתצהיר).** תכתובת זו הינה מהשעה 14:20, היינו, כ – 10 דק' לפני פרסום הדברים בקבוצת הוואטסאפ, ועוד טרם נתן הנתבע צ'אנס הולם לטיפול במקרה ע"י צוות הגן, כפי שהובטח לו.

64. ראה בעניין זה גם עדותה של הגב' XXX (מנהלת הגן – הערת הח"מ) לפיה הנתבע ואשתו היו מאוד אובססיביים לעניין המצלמות, והיו פונים בבקשות שהן קצת מופרזות, ואין זו הפעם הראשונה בה פירשו סיטואציה בצורה שגויה ומופרזת. כך למשל העידה: **"הילד היה בז'ימבורי, ונניח הילדים נשכבים על צעצועים, הוא אומר שדורכים עליו. זה ז'ימבורי הילדים קופצים מסתובבים... הוא פנה אלי XXX (הנתבע – הערת הח"מ) שלא יגעו בו..." (הטעויות במקור) (פרו' עמ' 14 ש' 29-30, 34, עמ' 15 ש' 2-1).**

65. בתצהיר עדות ראשית מטעם הנתבע, הוסיף הנתבע גם כי הפרסום נעשה גם על מנת להתריע ולטפל במקרה מסוכן ולמנוע אסון, וכדברי הנתבע: **"בסך הכל רציתי למנוע אסון ולהציל – כך ממש – להציל את הבן שלי"** (סעיף 4 לתצהיר).

לטענת התובעים המדובר בהרחבת חזית אסורה, שכן בכתב ההגנה טען הנתבע כי הפרסום נעשה אך ורק על מנת לאתר את הורי הקטין.

לטענה זו השיב הנתבע בסיכומים מטעמו, כי אין מדובר בהרחבת חזית אסורה, שכן ברי כי הנתבע חיפש את הורי הקטין במטרה לשוחח איתם על התנהגות בנם, מתוך דאגה לשלומם, ועל מנת למנוע אסון עתידי.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

עיון בכתב ההגנה מעלה כי הנתבע אכן ציין כי פעל מתוך דאגה לשלומם הפיזי והנפשי של בנו ומתוך רצון להגן עליו. ואולם, דומה כי הנתבע הקצין את הדברים בתצהיר עדות ראשית מטעמו בכך שציין כי חש שבנו בסכנה ממשית וביקש למנוע אסון ולהציל את בנו. כך או כך לא מצאתי שמדובר בהרחבת חזית.

66. ולגופו של עניין, האמנם נשקפה סכנה ממשית לבנו של הנתבע מהאינטראקציה עם הקטין? טענה זו לא הוכחה כלל וכלל כפי שפורט לעיל, אם מהתמונות, ואם מעדויות הצדדים. הנתבע טען לראשונה בתצהירו כי נשקפה לבנו סכנה ממשית ממדרגות שהיו בגן, כאשר באותו היום הופרד בנו מהקטין, והושם במדרגות המסוכנות. בתמונות שהוגשו לתיק אכן ניתן לראות 2 מדרגות נמוכות המפרידות בין שני מפלסים שונים בגן, ואולם כפי הנראה מהתמונה המדרגות מגודרות בגדר. כך או כך, מדובר במדרגות קטנות שאין גובה רב ביניהן ולא התרשמתי כי נשקפה לבנו של הנתבע סכנת חיים ממדרגות אלו.

67. כמו כן, הוסיף הנתבע לתצהירו, שלל טענות חדשות בכל הנוגע לכשלים בטיחותיים בגן, וכן בנוגע להתנהלות לקויה של צוות הגן. בין היתר, סיפר הנתבע על התנהלות לקויה של צוות הגן, במועדים אחרים, ובסיטואציות אחרות, שכלל אינן קשורות בקטין. כך למשל ציין הנתבע כי בנו תועד במצלמות כשהוא רדום על כיסא אוכל, ללא השגחה. וכן תועד לכאורה כשהוא בוכה בפינת הגיימבורי ואף אחת לא ניגשת אליו. הנתבע גם הגיש תמונות המעידות לכאורה על הדברים. עוד ציין הנתבע בתצהירו לראשונה, כי הוא ביקש מאשתו 3 פעמים להוציא את בנם מהגן בשל התנהלות לקויה של הצוות, אולם לבסוף הם לא הוציאו אותו, לאור שכנועים של XXX (בעלת הגן) ובעלה, כי הדברים לא יחזרו על עצמם.

אכן טענות אלו הופיעו לראשונה בתצהיר הנתבע, כפי שטוענים התובעים, אולם גם בחינת הטענות לגופן מעלה כי אין בהן כדי להועיל לנתבע, שכן אף אם חווה לטענתו אכזבה בשל טיפול צוות הגן בעניינים קודמים, עדיין לא היה כל מקום שיבצע את הפרסום נשוא התביעה. הנתבע יכול היה להמתין שצוות הגן יפנה להורי הקטין, לתובעים, ויקבל הסכמתם לשוחח עמו, או שיכול היה להגיע לגן למחרת, בשעת הבוקר, או בשעות איסוף הילדים, ולאתר שם את התובעים ולבקש לשוחח עימם. הנתבע לא המתין וביצע את הפרסום הפוגעני באופן מיידי.

68. על מנת לנסות לבסס את טענתו לפיה חשש מפני סכנה ממשית לבנו, ציין הנתבע כי הפרסום בוצע בתקופה בה היו לטענתו ריבוי של מקרי אלימות בגני ילדים, וכן אסונות טראגיים שאירעו בגני ילדים, ואף בגן ילדים בעיר XXX, עיר מגוריו כאמור.

הנתבע פירט את האירועים שהתרחשו באותה תקופה, ואף צירף כתבות שפורסמו בעניינים הנ"ל. הנתבע גם הגיש תצהיר עדות ראשית של חברו, מר XXX, בו פירט הנ"ל אסון שאירע בגן של בנו, פעוט שנחנק למוות בדיוק ביום 24.11.19, היינו באותו היום בו פרסם הנתבע את הדברים. הנ"ל

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

הצהיר, כי הוא שיתף את הנתבע במקרה, באותו היום, לפני הפרסום נשוא התביעה, וכי הנתבע לקח קשה את המקרה.

אם כן, ביקש הנתבע לטעון, כי הדברים פורסמו תחת השפעה של המקרים הנ"ל. גם אם הנתבע אכן הושפע מהמקרים הנ"ל ופעל תחת השפעה זו, הרי שאין בכך כדי להצדיק את הפרסום נשוא התביעה, כפי שנעשה, וכן את הפגיעה בשמו הטוב של הקטין.

69. לאור כל האמור לעיל אני קובעת, כי בנסיבות בעניין, לא עומדת לנתבע הגנת תום הלב, שכן בניסיון הנתבע להגן על עניין אישי כשר שלו, פעל הנתבע באופן החורג מתחום הסביר. מצאתי כי היו דרכים שאינן פוגעות כלל, על מנת להגן על עניינו האישי הכשר של הנתבע – הבטחת שלום בנו בגן.

דיון בטענה לפגיעה בפרטיות

70. לטענת התובעים, הנתבע פרסם תמונות של הקטין מתוך מצלמות האבטחה, ללא רשות, כאשר יש בפרסום התמונות משום פגיעה בפרטיותו של הקטין, וזאת על פי סעיפים 1(2) ו- 4(2) לחוק הגנה על הפרטיות.

האם הייתה הסכמה לפרסום התמונות

71. סעיף 1 לחוק הגנה על הפרטיות קובע:

"לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו".

72. לטענת הנתבע אין לראות בפרסום התמונות משום פגיעה בפרטיות, שכן נתנה הסכמת ההורים להפעלת מצלמות אבטחה בגן, ולצילום הנעשה בגן, תוך מתן אפשרות לכל ההורים לצפייה "און ליין" במתרחש בגן. כך לטענת הנתבע, ממילא התמונות שפורסמו על ידו, היו נתונות לצפייה של כל ההורים, ולכן גם לא נדרשה הסכמה מיוחדת לפרסום תמונות של הקטין בוואטסאפ.

73. הנתבע צירף לראיותיו את הסכם ההתקשרות עם הגן (נספח ז' לכתב התביעה).

בסעיף 13.3 להסכם נרשם: "הנהלת הגן רשאית לצלם את הפעילות בגן ו/או את הילדים במהלך שהותם ופעילותם בגן ולהפיץ את התמונות של הילדים בקבוצת הוואטסאפ ייעודית להורי הגן".

בסעיף 13.5 להסכם נרשם: "להורה ידוע שבמקום מותקנות מצלמות שפועלות 24 שעות ואין לו שום התנגדות עכשיו ולא תהיה לו שום התנגדות בעתיד שהילד יצולם ויוקלט".

בסעיף 13.6 להסכם נרשם: "להורה ידוע שחלק מהצילומים או כולם יהיו חשופים ו/או משודרים גם להורים אחרים ו/או לצוות ואין לו שום התנגדות עכשיו ולא תהיה לו שום התנגדות בעתיד בעניין זה".

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

סבורני כי הוראות ההסכם דווקא אינן תומכות בטענותיו של הנתבע. מהוראות ההסכם עולה כי הנהלת הגן היא שרשאית לצלם את הפעילות בגן או את הילדים, ולהפיץ תמונות של הילדים בקבוצת ההורים בוואטסאפ, כאשר אין להבין מכך כי נתנה הסכמת ההורים לצילום ילדיהם גם ע"י הורים אחרים ופרסום תמונותיהם בקבוצת הוואטסאפ.

כמו כן, הסכמת ההורים לצילום ילדיהם במצלמות האבטחה וכן שידור "און ליין" להורים מתוך אותן מצלמות, אין פרושה הסכמה לצילום תמונות מתוך אותן מצלמות אבטחה, ע"י הורים אחרים, ובטח שלא פרסום תמונות ממוקדות של מי מהילדים בקבוצת הוואטסאפ של ההורים, בשעת מעשה כזה או אחר.

74. ור' גם עדותה של הגב' אXX (בעלת הגן) באשר למהות הצבת המצלמות: "זה נועד אך ורק בשביל מקרי אלימות... בעת הרישום הודעתי גם להורים על זה" (פרו' עמ' 13 ש' 34-32).

בחקירתה בנוגע לסעיפי ההסכם הנ"ל, העידה: "בהסכם רשום שאני יכולה להעלות. אני מעלה לבד לקבוצה של וואצאפ... מפנה לסעיף 13.3... כתוב הנהלת הגן ולא אף אחד אחר... לדעתי סעיף 13.5 מחזק את 13.3. אני יכולה לעשות את זה ולא אף אחד אחר... כמוכן שלא היה בכוונתי שכל הורה ישתמש בתמונות. בהמשך למקרה הזה, עשיתי גם נספח, שמונע את המקרים האלה." (פרו' עמ' 14 ש' 4-3, 6, 8, 14-16).

לאור האמור לעיל אני קובעת כי לא ניתנה לנתבע ולאשתו כל הסכמה או הרשאה לצילום תמונות של ילדים אחרים מתוך מצלמות האבטחה ופרסומן בקבוצת הוואטסאפ (יובהר כי חוק התקנת מצלמות לשם הגנה על פעוטות במעונות יום לפעוטות, תשע"ט, 2018, נכנס לתוקף רק לאחר האירוע נשוא התביעה. וראה סעיף 7(א) לחוק: "לא יצפה אדם בצילומים לפי חוק זה, לא יעתיקם, לא יעבירם לאחר ולא יעשה בהם או במידע שהתגלה לו מהם כל שימוש, אלא לפי צו של בית משפט").

האם התמונות פורסמו בנסיבות שעלולות להשפיל או לבזות את הקטין

75. סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא גם ע"י: "פרסום תצלום של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו".

76. בת"א (הרצ') 11586-02-18 טל וינר נ' אייל קרול (פורסם במאגרים משפטיים) (להלן: "עניין ויינר"), נקבע כי אין לבחון את התצלום במנותק מהנסיבות, אלא כחלק מהנסיבות.

סבורני כי פרטיותו של הקטין אכן נפגעה, על ידי פרסום 5 תמונות שלו בקבוצת הוואטסאפ של הורי הגן, כאשר בשתיים מהן הוא מסומן בחץ, וכאשר בתמונות נראה הקטין במספר הזדמנויות, כשהוא אוחז בכתפי בנו של הנתבע, ובצד התמונות תיאור ע"י הנתבע, של התנהגות אלימה מצדו של הקטין, כזו אשר אינה מהווה משחק ומצריכה תגובה מיידית.

פרסום תמונות של הקטין בנסיבות אלו, יש בהן כדי להשפיל ולבזות את הקטין (ור' בהרחבה הדיון בביזוי ובהשפלה, בפרק הדיון בלשון הרע).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

כפי שלא מצאתי כי עומדת לנתבע הגנת תום הלב ע"פ חוק איסור לשון הרע, כך לא מצאתי כי עומדת לנתבע הגנת תום הלב ע"פ סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות.

77. הנתבע טען, כי המדובר בעניין של מה בכך ע"פ סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות, אשר קובע:

"לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש".

בת"א (ת"א) 47238-01-16 דוד ממיסטבלוב נ' אבי זמיר (פורסם במאגרים המשפטיים) נקבע:

"בנסיבות התיק דנן, לא הוכח, כי מתקיים היסוד השלישי הקבוע בסעיף 6 לחוק הגנת

הפרטיות...כב' השופט גרסטל, קבעה במסגרת ת.א (ת"א) 19080/91 ברקוביץ ואח' נ' עיתונות

מקומית בע"מ ואח', (פורסם בנבו), כי פגיעה שאין בה ממש היא פגיעה מזערית, שולית וזניחה,

וכי ההיגיון העומד מאחורי סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות, הוא של שימוש בתום לב בזכות מצד

הנפגע דווקא, דהיינו: כי אין בעצם קיומה של הזכות למניעת פגיעה בפרטיות, כדי להכשיר

תביעות בשל פעולות זניחות או חסרות חשיבות, במשמעותן ובנסיבות העניין".

בנסיבות בהן פורסמו תמונות של קטין, לא ניתן לומר כי המדובר בפגיעה שאין בה ממש, או

בעניין של מה בכך, או בפעולה זניחה וחסרת חשיבות, מצדו של הנתבע, אשר בגינה אין לתובעים

זכות תביעה.

78. לאור כל האמור לעיל אני קובעת כי הנתבע, בפרסום תמונות של הקטין, בנסיבות בהן עלול היה

הפרסום להשפילו או לבזותו, פגע בפרטיותו של הקטין, כאשר לא חלות על הפרסום ההגנות

הקבועות בחוק.

האם הנתבע בלש או התחקה אחר הקטין באופן אשר עלול להטרידו, או ביצע הטרידה

אחרת

79. סעיף 1(2) לחוק הגנת הפרטיות קובע, כי פגיעה בפרטיות היא:

"בילוש או התחקות אחר אדם, העלולים להטרידו, או הטרידה אחרת".

במקרה דנן, לא מצאתי כי הנתבע בלש או התחקה אחר הקטין, אם בכלל, ואם באופן שעלול

להטריד את הקטין.

80. בבג"ץ 249/82 משה ועקנין נ' בית הדין הצבאי לערעורים (פורסם במאגרים משפטיים) (להלן:

"בג"ץ ועקנין"), נקבע ע"י כב' השופט ברק, כי הביטויים "בילוש או התחקות", בהקשרו של חוק

הגנת הפרטיות, עניינם מעקב חיצוני אחרי תנועותיו של אדם.

המונח התחקות מוגדר במילון אבן שושן, כך: "הליכה בעקבות, חקירה ודרישה, חיפוש אחרי".

ור' בעניין זה גם פס"ד בעניין ריבה, שם דובר בטענה לפגיעה בפרטיותו של קטין משום התחקות

אחריו ברחוב וצילומו ע"י צלם "פראצי". בית המשפט בחן שם, בין היתר, גם את תדירות ומשך

האירוע, על מנת לבחון אם מדובר בהתחקות, וקבע: "אין מדובר בהתחקות אחר התובע, שכן

מדובר בהתרחשות חד פעמית, שנמשכה לכל היותר דקות ספורות".

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

במקרה דנן, לא ניתן לומר כי הנתבע בלש או התחקה אחר הקטין. הנתבע ואשתו צפו במצלמות האבטחה, כמידי יום, על פי הרשאה שנתנה להם מהגן, וזאת כפי שהתרשמתי על מנת לעקב באופן כללי אחר המתרחש בגן, ואחר שלום בנם, ולא על מנת לעקב דווקא אחר הקטין, שהיה באותם זמנים, במקרה, בסמוך לבנם.

כמו כן, לא הוכח לפניי כי בחינת התנהגות הקטין במצלמות נמשכה תקופה ארוכה, כאשר התמונות שצולמו ע"י הנתבע ואשתו ממצלמות האבטחה, הינן מאותו היום, כאשר טווח הזמן המדויק בו צולמו התמונות, לא הוכח.

הנתבע העיד בעניין זה כי אשתו הייתה חולה בבית באותו היום, ולכן היה לה פנאי לצפות במצלמות הגן, או אז, ראתה את ההתנהלות בין שני הקטינים, וסיפרה לנתבע על כך (פר' עמ' 30 ש' 17-20). אם כן לא מצאתי כי מדובר בהתחקות אחר הקטין כי אם אחר בנו של הנתבע, כאשר באותו היום נראה הקטין כשהוא צמוד לבנו של הנתבע.

כמו כן, גם אם אכן היה מדובר בבילוש או התחקות, לא מצאתי כי היה בהם כדי להטריד את הקטין.

דומה גם כי אין בפרסום משום "הטרדה אחרת" (מעשה אשר יש בו כדי להדיר אדם משלוותו או לפגוע בתחושת הביטחון האישי שלו).

דיון בטענת הנתבע לפיה הוא ומשפחתו הם שסבלו וניזוקו מהמקרה דנן

81. הביקורת שמתחו ההורים על הנתבע בקבוצת הוואטסאפ הינה מובנת ולגיטימית. כך גם העובדה שהוציאו את הנתבע ואשתו מקבוצת הוואטסאפ של הגן, וכן חסמו גישתם למצלמות האבטחה, גם כן לגיטימית, שכן כאמור, הנתבע עשה שימוש לא ראוי במצלמות האבטחה, וכן פרסם דברים לא ראויים בגנות הקטין בקבוצת הוואטסאפ.

ורי' עדותה של XXX (בעלת הגן) בעניין זה, אשר הודתה כי היא שהורתה על הוצאת הנתבע מקבוצת הוואטסאפ של ההורים, והיא זו שחסמה את גישתם של הנתבע ואשתו למצלמות האבטחה, וזאת לסיום בירור העניין (פר' עמ' 18 ש' 1-6).

82. אכן בסמוך לאחר המקרה נשוא התביעה, עזב בנו של הנתבע את הגן ועבר לגן אחר. הנתבע טען בהקשר זה, כי כתוצאה מההתנהלות בגן הקודם, חווה בנו פחדים וכן קשיי התאקלמות בגן החדש.

הנתבע הגיש בעניין זה, תצהיר עדות ראשית של הגב' XXX מנהלת מעון XXX אליו הועבר בנו של הנתבע. הנ"ל הצהירה כי הילד הגיע לגן כשהוא מפוחד ומבקש כל הזמן את אמא, ולא מסכים לאכול או לשחק עם חברים. אולם לטענתה לאחר מספר חודשים התאקלם יפה בגן. הנ"ל גם ציינה לשבח את הנתבע ואשתו על שיתוף הפעולה שלהם עם הגן לאורך כל השנה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

לא מצאתי כי יש בתצהירה של הגב' XXX כדי לסייע בתיק דנן. ההחלטה לעזוב את הגן לאחר אותו מקרה, הייתה של הנתבע ואשתו. עולה גם מתצהירו של הנתבע, כפי שפורט לעיל, כי גם קודם לכן חשבו להוציא את בנם מהגן, בשל מקרים אחרים שאינם קשורים עם הקטין.

83. סביר להניח כי הנתבע, אשתו ובנם חוו קושי מעזיבת הגן ומעבר לגן חדש, על כל ההשלכות הכרוכות בכך, אולם אין לבוא בטרוניה לתובעים בגין כך. לכך אוסיף כי אין מקומן של הטענות של הנתבע נגד צוות הגן, להידון בתביעה זו, כאשר הגן איננו כלל צד להליך.

דיון בפיצוי הראוי בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות

84. כפי שנקבע לעיל, הנתבע עוול הן ע"פ חוק איסור לשון הרע, והן ע"פ חוק הגנת הפרטיות, ע"י פרסום 5 תמונות של הקטין, וכן כתיבת דברים בצדן, אשר יש בהם כדי להשפיל ולבזות את הקטין.

85. התובעים עותרים לפיצוי סטטוטורי בגין העוולות הנ"ל, כך: בגין לשון הרע פיצוי ע"פ סעיף 7א לחוק, בסך 70,000 ₪; בגין פגיעה בפרטיות פיצוי ע"פ סעיף 29א(ב)(1), בסך 50,000 ₪. וביחד פיצוי בסך 120,000 ₪.

הפסיקה קבעה מספר קריטריונים לקביעת סכום הפיצוי במקרה של פיצוי סטטוטורי, ר' [ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור](#) (פורסם במאגרים משפטיים), אשר מנה את הפרמטרים הבאים: "בפסיקת פיצויים לפי חזקה זו יעריך בית המשפט את הנזק ויקבע פיצויים מתאימים בהתחשב במעמדו של הניזוק בקהילתו; בהשפלה ובסבל שהוא חווה; בטיב הפרסום ובאמינותו; בהיקף התפוצה של הפרסום; ובמידת הפגיעה שיש בפרסום. עוד עליו להתחשב בהתנהגות הצדדים – המפרסם והנפגע – לפני ואחרי הפרסום".

מאחר והשיקולים לפסיקת הפיצוי מכוח חוק איסור לשון הרע ומכוח חוק הגנת הפרטיות דומים, הרי שהדיון בנזק המופיע בפרק זה, רלוונטי לשני החוקים (ראה בעניין זה למשל עניין וינר שאוזכר לעיל).

86. מצאתי כי יש לבחון את הפרסום ע"י הנתבע – הן התמונות והן האמירות – כמקשה אחת, שכן המדובר בפרסום חד פעמי, בטווח זמן קצר, ושכן מדובר בפרסום המתייחס לאותם האירועים בגן, מאותו היום. כמו כן מצאתי לנכון שלא לערוך הפרדה בין הדיון בפיצוי מכוח חוק איסור לשון הרע, לבין הדיון בפיצוי מכוח חוק הגנת הפרטיות (השווה עם עניין וינר).

87. כאמור לעיל, יש לנהוג משנה זהירות בכל הנוגע להגנה על פרטיותו של קטין, וכן בכל הנוגע לשמירה על שמו הטוב וכבודו, ובטח כאשר המדובר בפרסום שלא הוכחה אמיתותו, ושחורג מתחום הסביר בנסיבות העניין.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

88. יש לציין כי הפורום בו פורסמו הדברים - קבוצת וואטסאפ של הורי הילדים בגן - הינו פורום מצומצם.

עוד ניתן ללמוד מתגובות של הורים שהגיבו לדברים, כי התייחסותם השלילית, על פניו, הייתה דווקא כלפי הנתבע ולא כלפי הקטין. כך הגיבו ההורים לנתבע כי התנהלותו כלפי הקטין הינה פוגענית ולא ראויה, וכי היה עליו לפעול בדרך אחרת על מנת להשיג את מבוקשו. כמו כן, היו הורים שהגיבו כי הנתבע ממהר לשפוט את הקטין ויתכן כי מבין את הסיטואציה העולה מן התמונות בצורה שגויה.

89. על פי החוק די בכך שהפרסום עלול היה לגרום לפגיעה בשמו הטוב של הקטין, אולם יש בכל זאת לקחת בחשבון שהוכח כי בפועל הפרסום לא גרם לניכורו של הקטין ע"י מי מצוות הגן או ע"י מי מהורי הגן.

ורי עדותה של התובעת ממנה עולה כי הקטין לא חווה ניכור בקרב הורים או ילדים אחרים: "ש. בנך שיחק עם ילדים אחרים בגן גם אחרי שxxx עזב? ת. ודאי. ש. האם ילדים אחרים ביקרו אצלכם בבית או להיפך? ת. פרצה קורונה ולא נראה לי שכל כך...זה לא גיל שאתה באמת לוקח ילדים הביתה למפגש אחה"צ." (פר' עמ' 21 ש' 25-31). וכאשר נשאלה אם בנה סומן כילד בעייתי, השיבה: "...הורים כן יצאו להגנתו של xxx (הקטין - הערת הח"מ). אבל לא כל ההורים. אתה לא יודע אילו הורים לא הגיבו, אולי חשבו אחרת" (פר' עמ' 21 ש' 33-34).

ר' גם עדות התובע בעניין זה, לפיה לא ידוע לו כי לאחר הפרסום הורים של ילדים אחרים בגן סירבו שילדיהם יהיו במחיצת הקטין (פר' עמ' 25 ש' 28-29).

כך למשל כאשר xxx (בעלת הגן) נשאלה אם לאחר הפרסום האם הקטין קיבל יחס שונה בגן, השיבה: "לא. כולם מקבלים אותו יחס". וכאשר נשאלה לגבי יחס ההורים, השיבה: "תשאל את ההורים" (פר' עמ' 16 ש' 13,17).

ברי אולם, כי יש בתיאור הדברים, כפי שפורסמו על ידי הנתבע, כדי להטיל רושם שלילי אותו "ילד חדש", שרק החל את דרכו בגן, גם אם תגובות ההורים בפועל, לא הביעו זאת.

יחד עם זאת, לא מצאתי כי אותו רושם שלילי, ליווה או ילווה את הקטין לטווח הארוך.

90. יש אולם לזקוף לחובתו של הנתבע את התנהלותו של הנתבע לאחר הפרסום. גם לאחר שחלק מההורים העמידו את הנתבע על טעותו אם באשר לגישתו, ואם באשר לאופן הטיפול במקרה הנטען על ידו, לא חזר בו הנתבע, ואף הגדיל והוסיף עוד ועוד דברים בגנות הקטין. וראה למשל כיצד הנתבע פסל כלאחר יד את הביקורת נגדו, בתגובתו לאחת האימהות: "את מלמדת אותי מה לעשות לא הבנתי?".

91. כך גם עולה מתצהירה של xxx (בעלת הגן) כי בשיחה שלה עם הנתבע לאחר הפרסום, סרב הנתבע להתנצל בפני התובעים על מעשיו, וטען שכולם לא בסדר חוץ ממנו (ר' סעיף 15 לתצהיר). וכן ר' עדותה של xxx (בעלת הגן), לפיה, לו היה הנתבע מתנצל על מעשיו בזמן אמת, הצדדים לא היו עומדים כיום בפני הליך משפטי. ואלה הדברים: "זה לא היה מגיע לדין כזה אם היה מבקש

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

סליחה מאותם הורים. לפעמים צריך להוריד את האגו שלך ולבקש סליחה ולעצור בזמן... (פרו' עמ' 17 ש' 31-29).

92. כך גם בתגובת הנתבע למכתב ההתראה של התובעים, לא הובע כל צער או התנצלות על מעשיו, אשר דווקא הוצדקו על ידו.

93. בהליך דנן, הנתבע אמנם הכחיש כי התבקש ע"י XXX (בעלת הגן) להתנצל בפני ההורים, אולם לא ברור מדוע היה צריך שמישהו יגיד לו להתנצל, ולא ראה לנכון לעשות זאת על דעתו.

הנתבע טען בהקשר זה, כי לא ברור כיצד היה עליו להתנצל בפני התובעים, אם הוציאו אותו מקבוצת הוואטסאפ של ההורים וכן סרבו למסור לו את הטלפון של התובעים. סבורני כי מדובר בטענות סתמיות, שכן ממילא עולה כי לא הייתה בכוונתו של הנתבע להתנצל, וכן גם כאשר נקראתה בפניו הזדמנות להתנצל, בתגובתו למכתב התראה מטעם התובעים, לא עשה זאת. גם במהלך ניהול ההליך דנן, עמד הנתבע על צדקתו, ולא ראה כל פסול בדרך הפעולה שלו, כאשר אף הגדיל וטען, כי כל הורה היה נוהג כפי שנהג (ר' סעיף 2 סיפא לתצהירו). הנתבע אף המשיך לצייר הקטין בהליך דנן, כילד אלים, אשר נשקפה ממנו סכנה לבנו.

מכאן כי גם בהליך דנן, לא הביע הנתבע כל חרטה אמיתית על מעשיו.

94. לאור כל המקובץ לעיל, אני קובעת כי הנתבע יפצה את התובעים בסך של 20,000 ₪.

סוף דבר

95. הנתבע ישלם לתובעים סך של 20,000 ₪.

96. הנתבע ישלם לתובעים שכ"ט עו" בסך של 11,700 ₪. נכון ששכר הטרחה הינו כחצי מסכום הפיצוי, אולם כדי לקבל את הפיצוי היה על התובעים לנהל הליך שלם, להגיש תצהירים, להתייצב לקדמי משפט, לנהל הליך הוכחות, להגיש סיכומים.

97. הסכומים הנ"ל ישולמו לתובעים בתוך 30 יום ממועד קבלת פסק הדין לידיהם.

98. הנתבע ישיב לתובעים הוצאות בגין אגרה תוך 30 יום מיום קבלתו.

99. הודע לצדדים זכות ערעור ע"פ דין.

100. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

1 ניתן היום, ט' אב תשפ"ג, 27 יולי 2023, בהעדר הצדדים.

2

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 38880-06-20 פלוני נ' פלוני

תיק חיצוני:

רחלי טיקטין עדולם, שופטת